

“La prioritat és tocar i no hipotecar-nos”

El grup Clepton publica el segon disc, un enèrgic ‘Sentit únic’. En parla Jordi Jet, guitarra del grup, que presenta el nou treball a Berga el 6 d’abril, a Oliana el 7 i a Vinaròs el 27.

Com definiu la vostra música? —Som eclèctics i ens definim pel rock. En aquest segon CD potser hem tirat cap a un vessant una mica més esmolat, més dur. Tot i que cantem en català no ens considerem rock català ni hereus dels grups del rock català. Ens considerem més hereus de grups de fora que no pas dels de casa. No són els nostres referents.

—Quins són els vostres referents, doncs?

—La base és del punk-rock americà, el punk-rock adolescent de Blink-182 o The Offspring, i alguns altres de més recents com Manchester Orchestra, que han estat grans referents d’aquest disc; però agafem coses també des de Sigur Rós a Berri Txarrak, The Strokes, Arctic Monkeys o Incubus.

—Les lletres són, en general, de decepció i tristesa. Heu passat una mala època?

—Sí que n’hi ha de tristes, fins i tot d’existencialistes. En molts casos són de desencís o de mal moment, però també n’hi ha d’ènèrgiques, com ara la que dona títol al disc, “Sentit únic”, que diu que “vull ser d’una manera i si m’equivoco, ho torno a provar”, un punt més optimista.

—Per què ho tituleu “Sentit únic”?

—Perquè filosòficament és més representativa que no ens pensem. Hem triat el camí de la música, que ens costa molts esforços, però som aquí i volem continuar endavant.

—Quins esforços?

—Compaginar la música amb els estudis o la feina. I les dificultats pròpies per

TXELL VIDAL

a qualsevol músic ara mateix: engegar l’aventura i que se sostingui econòmicament i no perdre-hi diners. La prioritat és tocar i no hipotecar-nos, perquè al final això comprometria l’estabilitat del grup.

—No hi ha discogràfica i teniu una llicència de *creative commons*. La contrapartida és més llibertat creativa?

—La llicència de CC és també part de la nostra filosofia, i una tendència actual. Vivim un moment molt creatiu per a la cultura en general, però sí que hi ha crisi econòmica i de sistemes de gestió. El sentit de l’autogestió és que tu pots controlar tot allò que fas: des de la música fins a qualsevol altra cosa, com ara els concerts. No tens ningú que et mani.

—I la distribució? És més complexa?

—El disc es pot descarregar de franc des de la nostra web, www.clepton.com, on també informem de la xarxa de distribució pròpia, amb punts de venda a Girona, Barcelona —la FNAC i Revolver—, Manresa, etcètera. Així i tot, si el vols aconseguir l’ideal és seguir els concerts.

—Després de cinc cançons molt

ènèrgiques, heu volgut fer una mena de cara B diferent?

—La idea era entrar amb tota la cavalleria, efectivament, fins al cinquè tema —que potser és el més dur. Després comença una etapa més tranquil·la que va *in crescendo*: dos temes més relaxats (“Gota a gota” i “Autofoto a Còrdova”), “Fang a les botes” —que, tot i ser-ho, també té tralla— i acaba amb “Tems el temps”. Aquesta peça té relació amb una del primer disc que es deia “Tems al temps” i vol ser un tema amb to èpic, una mica Sigur Rós, minimalista, de deixar fluir la música...

—L’última peça no és tan pessimista com la resta del disc.

—En aquest cas, queda la porta oberta. Una altra relació amorosa on s’ha acabat la màgia. Però el final és més conclouent: “Mai sabràs on portava el camí que hem deixat./ Fem el que fem, ho fem els dos de bracet”, tan si ho deixem com si continuem. És bonic que tothom pugui fer seves les cançons i aplicar-les a coses de la seva vida.

Alex Milian